

[Niels Helvæg Petersen.]

forstå, da man var i opposition? Og hvad mener man i øvrigt med udtrykket: det nødvendige byggeri, herunder boligbyggeri? Kan man ikke komme sine egne tanker lidt nærmere? Hvad er nødvendigt, og hvad er rimeligt?

Jeg skal herefter komme ind på nogle enkeltheder i talen. Om forsvaret får vi at vide, at socialdemokratiet agter at genfremsætte sit forslag med visse ændringer, som der ikke nærmere er redegjort for. Socialdemokratiet kender vore synspunkter i denne sag. Man ved, at der efter radikal vurdering er grundlag for en nedsættelse af tjenestetiden. Man ved også, at der efter vor vurdering ikke er mulighed for at gennemføre forslaget om en betydelig forøgelse af det hvervede mandskab uden betydelige udgiftsstigninger og under alle omstændigheder først efter meget lang tids forberedelse. Vi håber, at regeringen har mærket sig disse synspunkter, og at det bl. a. er det, der ligger i ordene om, at forslaget skal fremsættes med visse ændringer.

Kapitalmarkedsrådet præsenteres i tiltrædelsestalen i sin hidtil mest udvandede skikkelse. Der var engang, hvor der ikke var grænser for, hvad det kunne udrette. Nu hedder det heroisk, at regeringen vil tage et initiativ til en drøftelse med henblik på skabelse af en lovgivning, der kan give en ramme omkring det videre samarbejde gennem et kapitalmarkedsråd.

Det er dunkelt udtrykt, det er formentlig også temmelig dunkelt tænkt. Men godt for det. Jeg tror ikke, at der i hele den grundlæggende tanke om et kapitalmarkedsråd har ligget noget, som kunne hjælpe os ud af vore vanskeligheder. Det betyder ikke, at vi anser kapitalmarkedet for at være en hellig ko, der ikke kan røres ved. Der er da problemer på vores kapitalområde, der er bl. a. problemer med at skaffe kapital til nye virksomheder; men det er ikke problemer, som løses i og med, at man bebuder, man vil nedsætte et kapitalmarkedsråd. Dermed har man jo intet som helst sagt om, hvad det er, der skal ske i dette kapitalmarkedsråd, og det er i det hele taget disse anvisninger, vi savner.

Regeringen bebuder, at man vil videreføre perspektivplanarbejdet. Man vil også udarbejde en perspektivplan for udviklingen

i det private erhvervsliv. Det skal jeg ikke indvende noget imod. Jeg mener, det er en rigtig tanke; det radikale venstre har selv udtalt sig til fordel for det. Men jeg kan ikke tilbageholde det spørgsmål: Hvad er meningen med mere arbejde af perspektivplanart? Ja, meningen må være, at man skal drage nogle konsekvenser af det, og det har regeringen i hvert fald ikke hidtil villet, hverken før eller efter regeringsdannelsen. Den tør ikke vælge mellem sine egne ønsker, og den har hidtil også ladet hånt om perspektivplanredegørelsens klare advarsel mod at forøge ressourceanvendelsen til boligbyggeri. Perspektivplanarbejde kan være meget godt, men det, der betyder noget, er jo også, hvilke konsekvenser man drager, og hidtil har man enten ingen draget, eller også har man, skønner jeg, draget de forkerte.

Om uddannelsespolitikken kunne jeg sige flere pæne ting både om hr. Orla Møllers tale i dag og om indholdet af statsministerens tiltrædelsestale; der var i det adskilligt, som ligger ganske på linje med den uddannelsespolitik, som har været ført, og som vi også ønsker at føre i de kommende år.

Der er et enkelt punkt, hvor jeg må komme med en advarsel. Vi må fraråde, at regeringen agter at pille en enkelt detalje ud til behandling nu, nemlig spørgsmålet om studenterrådenes enerepræsentation i styrelsesloven. Det er det radikale venstres opfattelse, at styrelsesloven må være sådan indrettet, at der bliver tale om direkte valg til de styrende organer med mulighed for repræsentation også for mindretal. Det er et vigtigt princip, og vi må advare imod, at man foregriber revisionstidspunktet. Det bebudes, at man vil gennemføre en samarbejdsaftale med de statsansattes organisationer. Nu kunne jeg fristes til at sige: det er da vel først og fremmest med de statsansatte, man skal samarbejde. Mit parti ønsker på dette punkt, som vi har givet udtryk for det, at man skal gå meget vidt. Vi mener, det offentlige bør gå i spidsen med hensyn til at give sine ansatte øget medbestemmelse. Det offentlige skal ikke bare ligge på baghjul af det private arbejdsmarked, således som det udkast til en ny samarbejdsaftale, der foreligger, er udtryk for. Det er ikke tilstrækkeligt, det går ikke vidt nok, og jeg håber, at regeringen vil notere sig dette synspunkt.